

РЕШЕНИЕ

№ 1491

гр. София, 08.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **10065** по описа за **2021** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от изпълнителните директори С. П. и К. К., чрез процесуален представител адв. М. Г., срещу решение от 13.09.2021 г., постановено по н.а.х.д.№ 9425/2021 г. от СРС, НО – 11 ти състав.

С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-233/26.03.2021 год., издадено от зам.-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, с което на ЗД [фирма] за нарушение на чл. 108, ал.1 от Кодекса за застраховането КЗ е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 3 500 лв., на основание чл.644, ал.2, предл.2, във вр. ал.1, т.2 КЗ, във вр. §1, т.51 от ДР на КЗ, във вр. чл.648, ал.1 КЗ.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно поради допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Неправилно е наложена санкция за нарушение, извършено в условията на повторност, защото повторност се обосновава от предходно наказание за нарушение на чл.107 КЗ /отм./. Данни за повторност на нарушението са въведени едва с НП, докато в АУАН такива липсват. Релевират се доводи за неправилна квалификация на нарушението и за приложението на чл.28 ЗАНН. Иска се отмяна на решението, съответно на НП,

алтернативно преквалифициране на наложената санкция от такава по чл.644, ал.2 от КЗ на такава по чл.644, ал.1, т.1 от КЗ и да наложи минималната законова санкция.

Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. Подробни съображения са изложени в представените писмени бележки. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност на жалбата и моли съдът да потвърди въззивното решение.

Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, XX касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Приетата от съда фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 НПК, както и от показанията на актосъставителя А.. Установено е, че на 24.08.2020 г. в ЗД [фирма] е заведена претенция №[ЕИК] на основание задължителна застраховка „гражданска отговорност“ на автомобилистите. На датата на завеждане на претенцията са представени необходимите доказателства за установяване на основателността и размера на претенцията, на увредения автомобил е извършен оглед. След тази застрахователят не е изисквал допълнителни доказателства или изискуеми по силата на закона документи. Обезщетението е изплатено по банков път на 03.02.2021 г. Административнонаказващият орган е приел, че касаторът е нарушил разпоредбата на чл.108, ал.1 КЗ, като не се е произнесъл по претенцията в срок от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл.106 като или да определи и изплати размера на обезщетението, или мотивирано откаже плащане. В случая нарушението е извършено на 16.09.2020г.

При тази фактическа обстановка районният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството за нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ.

Този извод е правилен и решението на въззивната инстанция не страда от твърдените в касационната жалба пороци.

Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки подробни и задълбочени мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи. Разпитан е

актосъставителят и са обсъдени събраните писмени доказателства.

Съдът намира, че оплакването за допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон е неоснователно. На първо място твърдението на касатора, че в АУАН следва да са посочени обстоятелствата, сочещи на повторност на нарушението, е неправилно. Повторността не е елемент от фактическия състав на самото нарушение, а е елемент от производството по определяне размера на санкцията, т.е. е елемент от правната страна на нарушението. В правомощията на административнонаказващия орган е да определя размера на наказанието и в тази връзка да преценява дали да наложи санкцията, предвидена за повторно нарушение. Такова задължение съставителят на АУАН няма. В ЗАНН не съществува задължение в АУАН да бъде посочена приложимата санкционна норма, поради което не е допуснато соченото процесуално нарушение.

Неоснователно е и оплакването за погрешна квалификация на нарушението като повторно. По делото е приложено НП № Р-10-821/17.09.2019 г., с което на касатора е наложено административно наказание за нарушение именно на чл.108, ал.1 КЗ. Наказателното постановление е обжалвано и е потвърдено, влязло в сила на 16.03.2020г. Следователно налице са доказателства за наличието на повторност, поради което дадената правна квалификация е правилна.

Неоснователно е искането за приложение на чл.28 ЗАНН. В тази насока въззивният съд е изложил подробни и убедителни мотиви, които настоящата инстанция споделя напълно и не счита за необходимо да преповтаря. Същото се отнася и до определянето на санкцията. СРС е обсъдил и размера на имуществената санкция над минимума, обоснован от АНО с голямото закъснение от около 5 месеца при изплащане на дължимото обезщетение по застрахователната претенция (около 5 месеца) и системното извършване на множество нарушения по чл.108, ал.1 от КЗ от ЗД.

С оглед гореизложеното жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. При този изход на делото и въз основа направеното искане и на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, във вр. чл.37 ЗПП, вр. чл. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във връзка чл.63, ал.1 ЗАНН Административен съд София-град, XX касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 13.09.2021 г., постановено по н.а.х.д.№ 9425/2021 г. от СРС, НО –11-ти състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. (осемдесет лева).

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.